

Knappt har Magistern lyft sitt ris
Utt ärfda synder forrigera,
Förrn ungherrn lofwar, plötsligt wis:
„Jag aldrig så skall göra — mera.“

Och sluten intill älskarns bröst,
Knappt slickan lärt att karekera,
Förr'n, rodnande, med bruten röst
Hon hwissar: låt oss kyssas — mera.

Och uti lyckans branter der,
Med riss att åter fullbytera,
Ej mannen skyr ett nytt besvär,
Blott han kan hoppas — något mera.

I Bacchi rosenfrönta lag,
Då muntra bröder pokulera,
Man hör den lösen natt och dag:
Vi dricka, för att dricka — mera.

Den snåle fyller jemt sin bdr,
Han nåns ej mera att dinera,
Sig inga strumpor föpa tdrs,
Och wakar för att äga — mera.

Ja, gubben sjelf, wid grafwens rand,
Då intet mer står att kurerä,
An kysser dödens magra hand
Och tigger om att lewa — mera!

Så går det till. Så är vårt lif:
Och ingenting kan kontentera.
Vår morgonsuck är: Öde, gif!
Vår aftonsuck är: mera, mera!

Säljes i Bruzelii Boklätor för 1 fl. B:lo.

U p s a l a , 1827.

tryckt hos Em. Bruzelius.

GS 1230

Gif mig tid.

Du vill det då, Julie, mitt hjerta!
Och fordrar lydnad straxt af mig, — —
Utt denna morgonstund — hwad smärta! —
Jag skall ej tänka mer på dig?
Wet, kärleken ej ur den dömma
Auroras sällskap trolös flyr:
Ne, om du vill jag skall dig glömma;
Så gif mig tid tills dagen gryr!

Ne'n dagen mildt sin helsning skickar,
Men samma qual försköljer mig:
En nyfödd ros för mina blickar
På stunden återfallar dig.
Dig lustens skaror högt berömma,
Jag ser dig i hwar blomma än:
Ne, om du vill jag skall dig glömma;
Så gif mig tid till aftonen!

Om aftonen, inom mig sluten,
Fördjupas jag i dalens famn;
Wid hwarje suck, ur hjertat gjuten,
Fördubbladt svarar mig ditt namn.
Jag hör det jemt ur bergets gömma,
Ranhända det mitt qual förstätt:
Ne, om du vill jag skall dig glömma;
Så gif mig tid till natten blott.

Om natten dgot slutet stilla
Och hjertat andas lugn och tröst;
Jag tror mig åter — ljuswa willa! —
Utt trycka dig intill mitt bröst.
Om dig, om dig blott jag kan drömma;
Men glömma dig, hur kunde jag?
Ne, om du vill jag skall dig glömma;
Så gif mig tid till nästa dag!

N:o 527.

Men nästa dag Aurora åter
Och rosen tjusa skall min syn,
Och än ditt namn sig höra låter,
Som andesvar, från skogens bryn.
Se tidens vågor lifa strömma
Och dagen kommer, dagen far:
Ud! om du vill jag skall dig glömma,
Så gif mig tid . . . ja, alla dar!

Jag minnes dig,
När nåttermånen
Med sorglig röst
Gensjuder quaken
Uti mitt bröst: —
När minns du mig?

Jag minnes dig
Wid månans ljus
I tysta quallen,
Wid bäckens sus
Från branta hållen: —
Hvar minns du mig?

Jag minnes dig
Med bittert nöje,
Då hjertat brinner,
Med sorgligt löje,
Då tåren rinner:
Hur minns du mig?

O! minns du mig,
Till dess i döden
Ljust sammanblandas
De skilda öden!
Ehvar jag andas,
Minns jag blott dig.

Förgåt mig ej.

Förgåt mig ej, när glädjens tropp dig smelter,
Och sorgens hand min bana tistelfrör!
Förgåt mig ej, när ödet med dig leker
Och mången gång din sällhetsördm förströr!
Och när en vän dig vill i smickrets villor öfwa,
Och nyhetens behag din trohet mot mig pröfwa;
Så hör, när tyst och dmt mitt öga säger dig:
Förgåt ej mig! Förgåt ej mig!

Förgåt mig ej, när ödet en gång hinner
Att rycka dig utur min trogna famn!
Då, skild från dig, min blick ej mer dig finner,
Och Echo blott gensjuder mig ditt namn!
Slänk då en suck åt den försvunna stunden;
Du vet, att wänskap är till tid och ort ej bunden,
Och tro, att hvar jag är, mitt hjerta säger dig:
Förgåt ej mig! Förgåt ej mig!

Förgåt mig ej, när en gång detta hjerta,
Som älskat dig, i grafwens natt är gömdt!
Här än af willor fördt, än tördt af smärta,
Det der skall älska dig mer oskuldsfullt och dmt.
Och när, wälsignande, min ande dig omswäfwat,
Och anad sällhet ljusst ditt hjerta genomväfwat,
Vet då, att det är jag, som hwissar dmt till dig:
Förgåt ej mig! Förgåt ej mig!

M e r a.

Wid allt som händer på vår jord,
Wid allt hwaras wi profitera,
Man sällan hör ett annat ord
Så ofta, som det ordet: mera.
Knappt posten hunnit bli nog stor,
Att någon önskan exprimera,
Han plågar amma, far och mor,
Med ständigt rop om mera, mera!